

Čís. 13716.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

O odvoláních z rozsudků okresních soudů, příslušných pro spory pracovní podle § 42 zákona, neplatí předpis § 32 zákona, nýbrž rozhoduje o nich senát složený podle § 7 j. n.

(Rozh. ze dne 3. července 1934, Rv II 442/34.)

Žalobce uplatnil nárok na doplacení služebních požitků u krajského soudu civilního v Brně. Spor odstoupen byl k námitce strany žalované okresnímu soudu v Ivančicích. Okresní soud v Ivančicích pak žalobu zamítl. Odvolací soud rozhodoval v senátě složeném ze tří soudců z povolání a ze dvou přísedících o odvolání, jemuž nevyhověl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i předchozí ústní odvolací jednání jako zmatečné a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl v senátě složeném ze tří soudců z povolání.

Důvody:

Okresní soud v Ivančicích rozhodoval jako soud příslušný podle § 42 zák. o soudech pracovních čís. 131/1931, ježto tam nebylo zřízeno oddělení pro spor pracovní (nařízení čís. 180/31 a vyhlášky čís. 44/32, 24/34). Pro řízení před okresními soudy o pracovních sporech v místech, kde není pracovního soudu (pracovního oddělení) platí kromě odchylky co do místní příslušnosti obecné předpisy c. ř. s. Platí pak tyto obecné předpisy pro řízení celé, tedy i pro řízení odvolací. To znamená, že o odvoláních proti rozsudkům okresních soudů, příslušných pro spory pracovní podle § 42 zák. čís. 131/1931 neplatí předpis § 32 téhož zákona, že tedy o těchto odvoláních rozhoduje senát složený podle § 7 j. n. Ježto však v souzeném případě rozhodoval o odvolání senát složený ze tří soudců z povolání a ze dvou přísedících — nebyl odvolací soud řádně obsazen a jeho rozhodnutí i předchozí ústní jednání odvolací jest zmatečné podle § 28 (2) zák. čís. 131/1931 (§ 477 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 13717.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Výstavce směnky na vlastní řád, i když má směnku v rukou, není legitimován ke směnečné žalobě, je-li na směnce jeho neškrtnutý vyplněný indosament, za nímž následuje další škrtnutý indosament, neprokázal-li, že směnka přes splatnost nebyla honorována a že se v cestě zpáteční pro zaplacení dostala do jeho rukou.

(Rozh. ze dne 3. července 1934, Rv II 588/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu vydanému k návrhu Ludvíka L-a namítl dlužník mimo jiné, že směnka byla převedena žalobcem na banku Č. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil. Důvody: Z prvopisu směnky zjistil soud, že směnka byla žalobcem Ludvíkem L-em jako výstavcem podle § 8 směn. zák. převedena rubopisem na řád banky Č., následkem čehož přešla podle § 9 směn. zák. veškerá práva ze směnky na banku. Další rubopisy platí za nenapsané ve smyslu § 32 (3) směn. zák., poněvadž byly přeškrtnuty, kdežto rubopis na řád banky Č. přeškrtnut nebyl, takže jest ještě v platnosti a jest ve smyslu § 32 (1) směn. zák. jen banka oprávněna požadovati od žalované strany zaplacení, a jest žalovaná strana povinna zaplatiti jen této bance jako majitelce indosované směnky. Ze směnky nijak nevyplývá, že žalobce odevzdal ve smyslu § 15 směn. zák. bance směnku jen k inkasu a že banka směnku opět vrátila žalující straně, poněvadž směnka byla indosována výslovně na řád banky bez jakékoliv poznámky »k inkasu« a nebyl indosament na banku dosud zrušen ani přeškrtnutím, ani dalším indosamentem na žalobce. Se stanoviska formálního směnečného práva je tedy úmluva mezi žalobcem a bankou o inkasu nerozhodná, poněvadž jediným směnečným věřitelem jest banka, kteréž žalobce podle § 86 směn. zák. ručí za zaplacení směnky. Byl proto směnečný platební příkaz zrušen pro nedostatek aktivní legitimace žalující strany. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Důvody odvolací nebyly shledány správnými a odkazuje se odvolatel na vývody napadeného rozsudku, které odpovídají zjištěnému skutkovému a právnímu stavu a jež nebyly odvoláním nijak vyvráceny. Nelze souhlasiti s názorem odvolatele, že jest žalobce oprávněn k žalobě již proto, že jest majitelem směnky, že má směnku v rukou. Žalobce, jenž jest výstavcem směnky a remitentem, přenesl svá směnečná práva vyplněným indosamentem na banku Č. Ježto následující indosament jest škrtnut, jest tento převod právě tak bezvýznamný (§ 32 odst. 2 sm. zák.), jako další indosament na řád Městské spořitelny v O. Legitimaci žalobce brání prvý platný indosament neškrtnutý, třebaže má žalobce směnku v rukách, ježto právě z obsahu směnky vyplývá, že žalobce jako remitent svá směnečná práva přenesl na banku Č., že tudíž práva ze směnky přešla na indosatáře a nezanikla, dokud indosament nebyl škrtnut. Škrtnutí indosamentu nebylo by zapotřebí, kdyby žalobce protestem byl prokázal, že přes splatnost směnka nebyla by honorována a že v cestě zpáteční pro zaplacení se dostala do rukou remitenta. V tomto případě by neškrtnutý indosament nebyl škodlivý žalobci v otázce legitimace. Dokud prvý indosament jest v platnosti, jest majitel směnky indosované legitimován jako vlastník směnky jen nepřetržitou řadou indosamentů až k němu jdoucí (§ 32 sm. zák. Viz Grünhut, Wechselrecht 1897, II. svazek, stránka 119). Ustanovení § 1 sm. zák. nemůže se odvolatel dovolávati s úspěchem, ježto pouhá tradice směnky bez skripturní legitimace věřitelské stačí jen u blankoindosamentu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací soud

posoudil věc po právní stránce v podstatě správně. V tomto sporu bylo řešiti jen otázku, zda žalobce jest legitimován k žalobě, a netřeba proto řešiti otázku, zda by byla legitimována banka Č. Že dovolatel nabyl směnky biancožirem, ze směnky nijak nevyplyvá, a dovolatel to v prvé stolici ani netvrdil (§ 504 c.ř. s.).

Čís. 13718.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Pokračování ve valné hromadě, jež byla předsedou prohlášena za skončenou, je nepřipustné a neplatné; usnesení pak učiněná jsou neplatná. Otázka, zda předseda právem či neprávem předčasně ukončil valnou hromadu, nedav hlasovati o dalším bodu pořadu, vymyká se posouzení rejstříkového soudu v nesporném řízení.

Rejstříkový soud se může v nesporném řízení zabývati jen stížnostmi proti nesprávnému svolání a konání valné hromady, jež mají býti předmětem zápisu do společenstevního rejstříku nebo se zápisem takovým souvisí, nelze mu však rozhodovati v nesporném řízení o porušení soukromých práv toho kterého člena družstva, která člen odvozuje ze společenské smlouvy.

(Rozh. ze dne 4. července 1934, R I 717/34.)

Rejstříkový soud vyhověl stížnostem členů družstva potud, že uložil představenstvu družstva, by neprodleně svolalo valnou hromadu k pokračování, pokud se týče k hlasování o bodu 3. pořadu jednání valné hromady ze dne 14. března 1933, nehledíc ke stanovisku, které zaujal předseda při této valné hromadě; jinak stížnost zamítl. Důvody: Soud jako soud rejstřík společenstevní vedoucí především poznamenává, že se může zabývati jen stížnostmi, které se dotýkají formální stránky usnesení co do nesprávného svolání neb usnesení valné hromady, které zejména má za účel zápis do rejstříku společenstev. Nesmí však zasahovati do vnitřních věcí družstva, pokud se nevybočuje očividně z mezí zákona a stanov, zejména nesmí zrušiti usnesení valné hromady, jako nejvyšší stolice družstva, mající jiný účel a dotýkající se práv jednotlivých členů. Zrušení takových usnesení jest se domáhati žalobou u příslušného soudu, ježto tu rozhoduje vedení důkazů a výsledky stran, jež rejstříkový soud cestou nespornou prováděti nemůže. S tohoto stanoviska přezkoumal rejstříkový soud stížnosti a zjistil po konaném šetření, zejména na základě vyjádření představenstva, nahlédnutí do nových členských přihlášek a členské matriky a připojení firemně ověřených protokolů o valných hromadách, konaných dne 14. března 1933 a dne 21. června 1933, jakož i o schůzi představenstva ze dne 12. března 1933 toto: Na valné hromadě, konané dne 14. března 1933, řádně a včas svolané a k usnášení schopné, nebylo pravoplatně o bodu 3. pořadu jednáno, t. j. o návrhu na vyrovnání činží atd. hlasováno, neboť předseda valné hromady nedal po debatě hlasovati a skončil tuto valnou hromadu, což stěžovatelé sami připouštějí. Nelze proto představenstvu ukládati, by provedlo usnesení, které se nestalo na valné hromadě, nýbrž po jejím skon-